

Esny-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja cze
Eswójbnj statot,
A twój šwjatot
Eradny je.

Sa staw spróznj
Naposj móznj
Lubosć ma;
Bóh pak šwěrnj
Pšes spać měrnj
Čeršnosć da.

Nječ ty spěwałš,
Eswěrnje džěłáš
Wšědne dnj;
Džen pak šwjatj,
Duški datj,
Wotpocznj ty.

S njebjek mana
Nječ czi šmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wofšew cze!

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 np. dostacž.

22. njedžela po šwj. Trojizny a reformazijski šwjedžen.

„Nóž je so minyła; džen pak je so pšchibližil, dha wotpołożmy teho dla skutki cžemnosće a woblecžmy so brónje šwětła.“

„Wny seže šwětlo šwěta. Město, kiž na horje leži, njemóže potajene bycž.“ Tak pšchiwola Anjes Jezus šwojej ewangelskej zyrkeji, kotruž je wón šam šałožil na semi. Wny wěšće, so ta šama, po tym, so bě dyrbjala pšches lěštotetki w cžemnosći bamžiškich bludow ležecž, bu wobnowjena a šašo na šwětlo pšchinješena pšches reformaziju.

Šak je so štało, to šebi najlěpje š krotka pšchedštajimj, hdyž na tamne tši městna špomnimj, w kotrychž je Boža wěčna zyrkeji šašo na šjawne pšchishła, hdyž je so dopjelniło te šlubjenje: „To Bože město bu na tšoje džělene.“

Wittenberg bě šapocžatk. Tam Wittenbergški šylobik w 95 praschenjach, 31. oktobra 1517, duchownym wodžerjam luda do šwědomnja spěwałšce: „Womyšlišch šebi, so Boži dar pšches pjenješj móže dostaty bycž?“ Wormš bě dalewjedjenje, 18. haprleje 1521, jako šwědk Boži dr. Marčijn Luther pšched šhěžorom a jeho móžnym džěšce: „Njebudu-li pšches šwědcženja šwjateho pišma pšchewinjentj, njemóžu a nochzu wróczo wšacž.“ Augšburg bě došonjenje, 25. jun. 1530, pšchpowjedanje, pšchepodacže, wobšwědcjenje „augšburgšeho ewangelskeho

wěruwšnacža“. „Wofšednja truba do šudneho dnja“ bě šatrubiła a jeje šynki šjewichu:

„Wny mamj móžniške profecziške šłowo, a wny na tym derje cžinicze, so na njo šedžbujećze, jako na šwězu, kotraž so w cžemnym šucže šwěczi, hacž by so džen šašwital a jutrna hwěšda šhadžala we wašchich wutrobach.“

2. Pětr. 1, 19.

Jako Boži šyn Jezus šhryštus šałoži šwoju zyrkeji na semi, dha je wón to cžinił pšches šwoje šłowo. Wón nječasche nicžo wo tym wjedžecž, so by so to štało, hacž pola šwětnych knježerjom: š mjecžom, ně, wón praji Pětrej: „Dyki šwój mjecž na šwoje městno, pšchetož šchtož mjecž wosmje, tón dyrbi pšches mjecž šonž wšacž.“

A jako tón lubj drohi šwědk Boži, dr. Luther, pšchidže, kiž měješce po Božej woli š temu pomhacž, so by zyrkeji Anjesowa šašo na šwět pšchishła, dha wón tež nicžo wo tym wjedžecž nječasche, so by so to pšches gwałt štało, ně: „To šłowo dyrbi jo cžinicž! To šłowo dyrbi jo cžinicž!“ bě jeho rěcž.

Ewangelsko-lutherska zyrkeji je zyrkeji teho šłowa.

Ewangelsko-lutherska zyrkeji, to je twoja nješahinita šrašnosć, so šy ty zyrkeji šwětkeho Božeho šłowa!

1. Šak so to pošajuje wonkach na šwěcže?
2. Šak dyrbi so to pošajacž nutšach we wutrobach? Anježe, w tym pšchekrašni so twoja hnada! —

Kak je wonhladało wonkach na śwěće krótko do reformazije? Czëmne a czmowe! To je ƚo hižo hušto prajilo, ale dyrbi ƚo pschezo s nowa prajicz, so by Boža dobrotu pōsnata woštała, mjenujzy to Bože ƚowo, kotrež tutej czëmnoŝci je prajilo: budž ƚwětło!

Duchowna czëmnoŝć ležeŝche na ludu, dofelž bē jemu ƚwjata biblija ŝapowjedžena. Psches reformaziju bu biblija ludu do ruki data, a jeje Bože ƚowo do wutrobny ƚadžene jako ƚwětło, „kiž ƚo ƚwēczi w czëmny m kucze“. Czëmnoŝć ležeŝche na dźěczech, jim ƚo žana wuczba nje-doŝta, žana powjeŝć wot pscheczela wŝchěch fromnych dźěczi. Někł pschińdže jim jaŝna powjeŝć, so je Jeŝuŝ wo nich prajil: Dajeće jim te mni pschińć! Czëmnoŝć bē, so ƚo duchowna wuczba we wŝchěch Božich domach ŝta w zuŝej ƚaczanskej rēczi. — Psches reformaziju ƚwēczeŝche ƚo ƚwětło do tuteje czëmnoŝće a je ŝpodžiwanjom ƚłyschachu wŝchitzy ƚhwalicz te wulke ŝtutki Bože, kōždy w ƚwojej maczernej rēczi.

A potom dale! Pohladajeće, lube dźěczi, do ƚwojeho ƚatechiŝma ŝtronu 160, a wy, lube ŝtarŝchi, teho runja. Tam namafacze ŝapiŝane wŝchitke ŝaczmowaze ƚłudne ƚamžiske wuczby, a wŝchudžom je pschistajene ƚowo Božeho piŝma, kiž czëmnoŝć wotŝtroni a ƚo ƚwēczi jako ƚwětło w czëmny m kucze, dofelž je ƚo po nim reformaziŝke wobnowjenje zyrkwje ŝtało.

A to lube ƚwětło Bože ƚowo je tež wŝchudžom ƚwětło do krajow a ludow pschijeŝło, hdžež ƚmędžiŝche naŝcha ewangelŝka zyrkej pschińć. Teho dla tež wot wōdžerjow ƚatholŝkeje zyrkwje te wotŝamkjenje jich ŝtatow wot naŝchich, so njebychu ƚo tamni dohladali, so to wŝchitko pola naŝ jednore a ŝprawne a wērne, s jeny m ƚłowom ƚ w ę t ł e je! — Ğinał tež njemōžemy roŝnymicz tu ŝaŝlepjenocž, s kotrež mōžachu nēhdy ƚwětło s krajow won honicz, dobrych, ƚwērnych, mudrych, dźělawnych poddanow, ewangelŝkich s Franowŝkeje, je Salzburga, s Tyrolŝkeje a druhdže. — A ŝchto dyrbinym ƚudžicz wo tamnych czëmny m ƚutach, wo Czēŝkej a Morawŝkej a druhich, hdžež bu na mordarŝkich puczach czëmnoŝć ƚmjercze pōŝłana na mēŝtna žiwjenja a s rēkami krmē wuhafnjene ƚwětło ewangelija?

Alle hlaj, njehiba ƚo tam s nowa? — Ğwětło nje-dawa ƚo do jaŝtwa ƚadžicz, ani ƚwětło pruhi w mēchach wotnjeŝć! Ğwětło ƚo wŝchudžom pschebēdži; Bože ƚowo ŝtajnje do budže! W najnowŝchim czaŝu ƚo w tamnych krajach s wyŝkanjom dopomnjeja na ƚwětło a ŝpēwaju: „Wy mamy mōžniŝche profecziŝke ƚowo a wy na tym derje czinicze, so na njo ƚedžbujeće jako na ƚwēzu, kotraž ƚo w czëmny m kucze ƚwēczi.“ — D czitajeće ƚwēru, ŝchtož wo tym naŝche „Reczaze ƚopjena“ Ğustav-Abolŝŝkeho towarŝtwa powjedaju, a pomhajeće, ƚaž kōždy pomhacž wē a mōže, a woŝebje je ŝpēwanjom a s ƚhwalenjom. Pohladaj na njeŝahinitu kraŝnocž Božeho ƚowa, kiž s czëmny m rowow dawa žiwej ewangelŝkej zyrkwi horjeŝtanyeč.

Pschi tym derje wēmy, so tajki ŝtutł pschēŝtworjenja czëmnoŝće do ƚwětła, ma ƚo ŝtač w kōždej jednotliwej wutrobje. Ğako bu ƚchēŝczijanska zyrkej ranŝchich krajow žyle ƚwētna, dha bu tež kōžicho wot Turkow powalena. A hdby bychu ƚo w tamnych nēhdy ewangelŝkich krajach a ludach do žyla žane duŝche ŝa ƚwětłom wērnoŝće ƚo praŝchaze njeŝthowale, njeby ani t nēŝiŝchemu ani t pschichodnemu dohyczu pschichlo!

Ğako psches Jeŝom Ğhrŝta ƚwětło do ƚwēta pschińdže, dha bē wono najprjedy jutrna hwēŝda we wutrobje Marijnej a japoŝtolow a w ƚawolej a we wutrobach pobožny m tamneho czaŝa. Ğako psches reformaziju ƚwětło s nowa do ƚwēta pschińdže, dha ŝchadžeŝche najprjedy jako jutrna hwēŝda w Lutherowej a w Melanchthonowej wutrobje a we wutrobach ŝaŝkich kurwjerchow a pobožny m mēŝtow a wŝchěch wotrocžkow Božich tamneho czaŝa.

Luba ewangelŝka zyrkej w tym ŝjewi ƚo, so maŝch ty powołanje ŝa žyłu ŝemju a budžeŝch na kōnzu dnjom nad žylej ŝemju ƚnježicz, dofelž ty w ewangelŝkich wutrobach ƚwojich ƚwětło maŝch, mōž s wyŝoka, kotraž ženje nje-mōže wuhafnjecz, ani wotebjeracz. Ewangelŝka wutroba, ŝchto to je? Niz wērno: wutroba, w kotrež ewangelion je mōž doŝtało a tōn Ğnjeŝ Jeŝuŝ ŝchalt!

D Boža kraŝnocž wēcžneho ƚwětła ŝchadže we wŝchěch ewangelŝkich wutrobach, so by ƚo wŝchudžom džen ŝaŝwital a jutrna hwēŝda ŝchodžala w naŝchich wutrobach. Naŝch Boži dom naŝch Zoar; naŝche nje dže le paczerje naŝchich dnjom; Bože ƚowo a Bože wotkaŝanje naŝche mana a woda žiwjenja; naŝche ƚhērłuŝche ŝpēwy puczowanja na wjeŝeŝnym dompuczju; to ƚłubjenje wōdacža hrēchow psches hnadu naŝche kulo — a naŝch Ğnjeŝ Jeŝuŝ: to jene a to wŝcho, ta jutrna hwēŝda, kotraž mi pschipowjeda, so bliŝki je tōn dołhi džen bjeŝ kōnza.

Tak je w kōždej ewangelŝkej wutrobje ƚwětło Božeho ƚowa; tak ty, hdžež pschińdžeŝch, je ƚwojim žiwjenjom ƚwēdcziŝch a maŝch w ƚebi ƚwēdka ƚ w o j e j e ŝbōžnoŝće: Jeŝom Ğhrŝta. Ğamjen. Ğakub.

Wŝchitka człowjeczna kraŝnocž je jako trawna kwětka.

(1. Pētra 1, 24.)

Wēcze by Ty s wjetŝchej roŝhladnoŝcju žiwy był, wjele lēpje ƚłaczivoŝć wŝchelaŝich wēzow roŝhjudžal a s horzŝchym naleženjom ƚo wo ƚwoju wēcžnu ŝbōžnoŝć ŝtarał, hdby ƚo ƚebi s kōždym dnjom prajil: Wŝchitko ŝemŝte je ŝachodne!

Ğnjež Ğzi na ŝhonjenjach a dopomnječach, Ğze na ŝachodnoŝć wŝchěch wēzow ƚedžbliwego czinjazy m, drje ženje nje-pobra-čuje, dha je tola tež wērno, so nēcziŝchi naŝymŝki czaŝ Ğzi mōžnje prēduje: Wŝchitko je ŝachodne!

Widžich-li nētkole, tak ƚo ŝchtomym ƚwoju draŝtu pomalu ƚłēkaju a tak jim s kōždym dnjom pschezo wjazy ƚopjenow wotpaduje; pytnjeŝch-li, tak ƚo ŝeminy ŝeleny ŝchat, Twoje wōczko tak ŝchewjazy, dale bōle ŝhubjuje; wuhladaŝch-li, tak wŝcha pschirodžina pycha hladajo hinje a tak ƚo ŝemja do ŝchēreje barby wōdžewa, — dha je Ğzi to wŝcho rēcžaze ŝnamjo ŝachodnoŝće wŝchitkich wēzow, ŝachodnoŝće Twojeho ƚamžneho žiwjenja.

To, na czož w žiwjenja hołku hušto njemyŝliŝch, Ğzi nētko naŝyma tak wōtŝje pschivoła, so dyrbiŝch s najmjeŝcha druhdy na jejny hłōŝ ƚedžbowacz.

Ğŝluŝchēŝch-li ƚnano t tajkim, kotŝiž ƚo s nadžiju dołheho žiwjenja noŝcha, kotŝiž na ƚwoju ŝtrowoŝć, na ƚwoje mozy twarja, kotŝiž ƚebi myŝla, so to pschezo tak woŝtanje, so jich žane njeŝbože, žane horjo njetreŝchi: dha pohladaj nētkle w czaŝu naŝymy do Božeje pschirody. Tak ƚaž je ta we wotemrjeczu, budža tež Twoje mozy wotebjeracz, tak ƚo po czaŝu tež Twojich ŝmyŝłow wōtroŝć ŝhubi, czerŝtwoŝć Ğze wopuŝchczi a ƚamo twoje žiwjenje pschēŝtanje, ƚaž ƚopjeno je ŝchoma wotpaduje, kotrež wēčera hiŝchēze twjerdže wiŝaŝche.

Ğŝluŝchēŝch-li t tym, kotŝiž ƚo na ƚwoju rjanocž hordža, kotŝiž nēkotre lube ranje je ƚwojim pschēnjom pschēczinja: dha pohladaj na ŝwjadowaze liŝče, kiž tu hewal tak rjane wiŝaŝche a kotrež jow nētkle ŝelŝhnjene a na pol pschetlate t Twojimaj nohomaj leži. Woprawdže, tōnle pohlad Twoju hordocž poraŝy a Tebje nawabi, bōle ŝa tej pychu ŝteječ, kotruž Ğzi pobožnoŝć dawa a kotraž tež potom njeŝańdže, hdnyž ƚo czēłowa rjanocž minje.

Pray hebi teho dla s kóždym dnjom: Za hým w tajkim šwěće žiwu, hdžež je wschitko sachodne, hdžež na wobšedženstwo někajehož-fuli kubla ženje trajazu nadžiju stajecz nimam; ja chzu teho dla semske kubla s prawej měru wužiwać a we wješelu nad jich dozpiczom kóždy krócz myšlicz: wone su sachodne! Slej, budžešch-li takle smyšleny, dha Čže to potom hnydom tak njesrudži a s nje-pokojom njenapielni, jeli so swoje čžasne kubla prjedy abo posdži-icho sažo šhubišch.

K. A. Fiedler.

Dobroproschenje.

Luby Jesu, hnadu daj
Tym, kiž prózujaj so šwěru,
So by pjelnił so twój raj
A jich wjele pschischlo k měru;
Pšehowodžej jich prózu hnadnje,
So jich wušyw rosče radnje.

Luby Jesu, šwětlo daj
Tym, kiž šmjertnym scženje šedža;
Swjastki bluda rošwajajaj,
So čže pšijnaja a wjedža;
Wjedž jich na tu prawu drohu,
Jesu, wěrnny puczo, k Bohu.

Luby Jesu, mozy daj
Tym, kiž muezni wustawaju;
Troschtne šlowečko wschat jim proj,
So na pomoz woczafaju,
So so ryczetšy pschez' bédža
A sa tobu šezerpnje šlédža.

Luby Jesu, lubošč daj
Tym, kiž we liwkošči šhodža;
Sahor jich a pokajaj,
Kač s tym šej a tebi šchodža;
A twojej šlužbje, k twojom' šlowu
Sahor wschédnje lubošč nowu.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

šajle myšle nadeńdžech, Bože šlowo čžitajo.

Podawa šwěrnny čžitar „Pomhaj Bóh-a“.

1. knihi Móšjajzowe, 43. staw.

(Pofracžowanje.)

II. 14—34. Šosef woczakowasche je štyškom doma wukhód šwojich radow. Bratšja pak, wróčiwšchi so k njemu, padnu psched nim na semju, njesalitajz šwoju njewinowatosč, dokelž maja tutón njedostatk sa Boži šud prjedawšich hrěchow dla. Šdželi jim Šosef, so móže jenicžy teho šthowacž, hdžež bu šudobje namakane. Tehdy pschistupi Šuda, wobrasujz s hnujazy mi šlowami nanowu lubošč k Benjaminiej a njewuprajomnu šrudobu, kotraž by na njeho šwjedžena byla, by-li wón šwojeho lubušča šhubil. Dale po-wjeda, kač je so sa njeho šarukowal, a prošy nětko, so mohł byč na jeho měšče s njewólnikom.

14. A Šuda, kotryž bē so sa Benjaminina šarukowal, a kotryž čžyšche nětko šwoju pschijatu pschishušnosč po wschej šwěre wukonjecž, džěšche, se šwojimi bratrami do města pschishedšchi, do Šosefoweho doma, pschetož wón bēšche hiščeže tam a njebē hiščeže w žitnej pschedawatni, šchtož bēchu psches domownika šhonili, ale čžakasche na nich na stole, na trón podobnym, šedžo, a wobdaty wot šwojich šastojnikow; a woni wonēmjeni šadwělowajz padnychu psched nim dele na semju.

15. A hdž tu woni tak ležachu, džěšche Šosef k nim: Kač šče to šmeli čžinicž, so šče runje mje pokradnyli? Njewěšče wy a nješče hebi rošpomnili, so tajki muž, kač ja hým, kotryž je staw woršchty Ešgyptowškich mudrych, kotryž potajnosče šhlada, kač šče to drje hižo wčžera špšnali, wē wscho šhudacž, so paducha na měšče wušlédži?

16. Šuda pak, čžucža jich wutrobow wuprajizy, džěšche: Šchto čžemy mojemu knješej na to wotmolwicž, abo šchto čžemy rěčecž? Abó s čžim čžemy my so prawi ščžinicž? Drje mohli prajicž: Čžehož naš ty winujesh, to nješšmy škucžili. Tola špšnajemy, so šteji šady tebje drubi, kotryž s nami prawuje, a jemu njemóžemy ani jene na tamšnt wotmolwicž. Slej, Bóh je twojich wotrocž-łow šlójč, kotraž so jim dotal hiščeže njeje šarunala, namakal a popadnył, so maja nětko sa to čžerpicž. Šod jeho móžnu ruku čžemy so ponižicž. Slej, my a tón, pola kotrehož je šudobje namakane, šmy mojego knješa wotrocžy.

Šdž šwět šudži, dha je štajnje drubi, kotryž ma našču winu nješč, šhromadneje winy nješamóže wón so ani se štawčkom porščicžka dótkajecž. To je šrudnje, so wón hrěch jenož šwonkow-nje špšnawa. Duch pak šaha do hlubiny, a šudži-li wón, dha wón štajnje na pošlednju pschicžinu šaloži, na šhromadnu winu. W tutym duchu špšnawa Šuda, so je to pschipadnje, so so hrěch w Benjaminu pokasa, a to hodži so hagle špšnacž a šrosunicž, hdž so na podložk wróčiwšch, s kotrehož hrěch wukhadža. Še to špodžiwnje, kač Šuda wěrnosč šapschimnje; pschetož woprawdže nje-špšnajesh žanu winu Benjaminowu, ale tola šhromadnu winu, wšebje winu džěšacžoch bratrow, kofšiz po šdacžu tu nješku wob-dželeni. Tajka hra je našche žiwjenje, a mudri, kofšiz móža winu kóždeho jenotliweho čžlowjeka po wujajznych wobštejnosčach wu-licžicž, so štajnje šebaja, a pódla ma so wčž štajnje tak šložowacž, so woni šwobodni wuńdu. Šež tu so s nowa wobfrucži, so je pšnacže hrěchow najbližichi pucž, so Bóha špšnajesh.

17. Wón pak džěšche: Bóh teho njedaj, so bych to čžinizy so nad wami pschehrěšchil. Muž, pola kotrehož je šudobje namakane, dyrbi mój wotrocžk byč; wy drusy pak čžehiče s měrom k wa-šchemu nanaj.

18. Tehdom džěšche Šuda, je semje postanywšchi a k njemu štušizy: Mój knježe, ja čže prošču, njech twój wotrocžk jene šlowo psched twojimaj wušchomaj rěči; dowol, so s tym, šchtož chzu nětkole prajicž, bliže k tebi pschistupju, mój knježe; a njeroshucžewaj so na šwojeho wotrocžka, so hebi to šwažu; pschetož ty šy kač Šarao. Ša derje šnaju, so je runje tak, jako bych štal psched Šaraošom šamym, hdž hebi tajke šwažu; tola moja wutroba nucži mje k temu, so pschi našchich tyšchnosčach so tež na naj-hóššche šwažu.

Šuda je hižo naježezšche šamohl: wón je šebje a wschěch šwojich bratrow šhromadneje winy dla šatamał. Teho dla njeje tu ničžo wjazy, šchtož by jeho někak wšasalo abo putalo. Dokelž je sa njeho njemóžne, so by so k nanaj wróčil bjes Benjaminina, dha je so roššudžil, so by Benjaminowy hórki wofud na so wšal, a so by so wscheho šwójbneho šboža a wscheje šwobody wšdal. Tuta njewobmjesowana nadobnosč rošwježe jemu šwajški, jeho šajšl putazje, a přeni ras so stanje, so jeho šlowa psched tutym šurowym a špodžiwny mjesom so jemu s huby mlěja. Slej, dokelž Šudu wutroba pohnuje, dha je šhrobly, wón postanje a bliži so Šosefej. Tuta šhroblošč pak, dokelž wukhadža s čžeršweho podložka, je debjena s rjanej ponižnosčju. Wón njeje šabyl, s kim rěči, wón wē, so je tón, kotremuž je so napschecžiwno rěčecž šhroblił, Šaraošowy naměšnik, naměšnik šameho Ešgyptowšeho krala. Teho dla prošy tež najprjedy wo dowolnosč. A nětko šléduje w mišchtrškej rěči, wschédnje a jednorje, ale čžim šajnišcho a do wutroby so došwajajo, kač to wschédna wutroba šamože, po-wjedancžko wo šwižu žyšeje wčžy. Š temu praji Luther: „Čžył wjele sa to dacž, so mohł psched našchim šnješom Bohom tak drje so modlicž, kač so tu Šuda psched Šosešom modli.“

Šuda je ščžniwy mjes bratrami; jeho ščžniwošč je něhdy šamohla, so šu Šosefa pschedali, a je ššoncžnje psched Šakubom šamohla, so je Benjaminina šobu pšškal, a je tež tu šamohla, so njeje so Šosef dale mohł psched nimi potajicž.

19. Mój knješ prascheshche so tehdy, hdž šmy tu přeni ras byli, šwojich wotrocžkow, prajizy: Macže wy tež hiščeže nana abo bratra?

(Pofracžowanje.)

Sšlepy Šosef.

(Ššoncženje.)

Šunkróčž šlepy Šosef mišionara prošeshche, so by jemu 6. staw se šjewjenja Ššw. Šana čžital, so čže wjedžecž, kač je to widženje wo ščharjach šrosymicž, kotryž Bóh jako šhoštanje psches šwět

pósczele. Sako mišionar knihi wsa a chyzsche staw cžitacz, pro-
scheche, so bych jastał, so chze sam cžitacz, a praji zply staw i słowu.
Drubdy, hdyż jemu mišionar něšto wukładowasche, proscheche
wón, jemu dny a dny khwile wostajicz, so mohł „klychane“ na-
pišacz. Wón potom něotre mjenšchiny myšlo bēdžesche a bebi
kłowa spomjatkowa. Duž bēsche tež khyman, kłabschim stawam
wožadny i napominanjom a wuczbu kłuzicz. Wón bēsche tež k temu
powołany, dokelž bēsche i tych „starichich“. Mjes ludžimi, kotrychž
k swjatej kschćenizy pschihotowachu, bēchu něotři stari, kłabi,
tupi ludžo. Woni so wokolo njeho šhromadžichu a wón i nimi
wospjetowasche a jich pošylni. Tež khornych a mrējaznych wón
k wěru wopytowasche a i nimi so modlesche. Kōždu njeđzelu
wjeczor pak so pscheczelo w jeho domje šhromadžichu, wopomi-
nachu hromadže swjate pišmo a modlachu so hromadže.

Tež pola bēlych kolonistow bēsche wón cžesčeny a lubowany.
Nēhdy reformirtski duchowny na staziju pschińdže a dokelž mējachu
reformirtske wožadny tamneho kraja na tym postorka, so w zyrkwi
Boža martra na woltarju stejesche, so zuy předať lubeho šlepeho
woprascha, cžeho dla je tajki kschiz w jich zyrkwi. Wón ponižuje
wotmolwi: „Wly cžorni kmy njewědomni, hdyž njebychmy ženje taj-
keho wobrasa wohladali, potom njebychmy bebi myšlicž mohli, kať
je našch kņes ja naš cžerpil. Wly kmy tež šabyczewi. Wly bēli
bebi kuanano pschezo na to myšlicže, kať wjele je tōn kņes ja
waš cžinil. Wly to husto šabudžemy. Duž je rjenje, so naš Boža
martra na woltarju pschezo na lubošč najsheho Šbōžnika dopo-
mina, my na nju hladamy, hdyž ke mšchi pschińdžemy, a myšlimy
bebi na kņesowežwumrječe.“ Tōn hōšč so prajchesche: „Šcho
pak byschče wy cžinili, hdy bychy njerosumni ludžo myšlili, tōn
wobras je Bōh, a so k njemu modlili?“ Tōn šlepy wotmolwi:
„Potom bychmy i nim cžinili, kať kštia i koporowym hadom,
jako pschibōštwu i nim cžerjachu, my bychmy wobras rostokli a
proch rošypali. (2. Kral. 18, 4.)

Tak wukhadžesche k wětlo wot teho šlepeho, w kotrehož wu-
trobje bēsche Boža hnada k wětlu šhadžecz dała. Wón wosta
k wěrnny kschesčizjan hač do swojeho šbōžneho škōnczenja. Wón
mējesche nahlu kmyercž, Boža ruczka jeho šaja. Šeho k wěrna man-
dželka bōrny ja nim džesche. Wobaj wotpočujetaj na pohrjeb-
niščežu w Botšabelo. Wōnaj kamaj pak šejitaj psched thronom
jehnjecz, wobleczenaj bēlu draštu, a noscha palmy pschewinjerjow
w ruzy. Pschetož my wēščje wērimy, so je so na šlepym Šosefu
a jeho Mari to kłowo dopjelnilo: „Šim so wjazy nješechžy jēšč
ani picž; tež njebudže na nich padnyčž kłōnzo, ani žana hēža.
Pschetož to jehnjō, kiž je šrijedža štola, budže jich pasčž a psche-
wodžecz k žiwym žōrlam wody a Bōh budže wutřecz wšhitke šyly
i jich woczow.“ Šj. Jan. 7, 16. 17.

Wschelake i bliska a i daloka.

Š Kalez. Šańdženu wutoru, 21. oktobra, bē ja Kalezjanstu
wožadny dolho žadany a tydženje dolho pschihotowany džen pschi-
šchol, kotryž so nowy farar, kņes Jan Šolcz, dotal farar w Budy-
schinku, jow k wjedženizy pschijedže. Wutrobne wješele wožadnych
nad jeho pschithadom bē kamy kłōncžny blyščez na woblicžo
šarym a młodym škufalo, hač runje mējesche wjedro mjenje
pscheczelnny wuras. Wone pak njemōžesche šadžewacz, so so
w pschipołdnischim cžaku domy prošdnjachu a so drōhi i ludžimi
pjelnjachu. Šola i k wětami bebi wupyschiwšchi tudomne kolo-
jēšne towarštwu nowemu kņesej fararjei do Klufcha napšechčo
jēdžesche. Tu tež kņesa fararja a jeho kņeni mandželstu kōbu-
stawaj Šipczanšeho předařšeho towarštwu (kotremuž tež kņes
Šolcz pschikłuscha), kņesaj stud. theol. Uhlmann a Kpler
w towarštwowym mjenje powitaščaj. Še špēšchnej jēšbu cžah do
bližšcheje zyrkwinskeje wšy Minakala pschijedže. Tu cžrjōda
šchwarnych jēšdných pod nawjedowanjom kņesa želejnischeho assis-
tenta Diebschera i žylym zyrkwiny pschedstejicžestwom Kalezjanškeje
wožadny kņesa fararja woczafowasche. Pschedšydomny namēštnik
zyrkwineho pschedstejicžestwa kņes Senda jeho a jeho mandželstu
i hluboko šaczutymi kłowami witasche, a na to jēšba dale k nowej
domišnje hač k přenjej wšy Kalezjanškeje wožadny džesche. Tu
w Šešchezach bē so wulkotny cžah šestupał, kotryž i nēhdže 600
šchulšich džecz i wuczerymi, dorosčeneje młodžiny, wohnjoweje
wobory, wojeršeho a turnaršeho towarštwu, šerbšeho towarštwu
„Šipny“, Šechčenczanšeho wojeršeho towarštwu wobstejesche. Šdyž
bē gmejnski pschedstejicžer Kłelka kņesa fararja Šolcza w mjenje

Kalezjanškeje gmejny powital, kņes zyrkwinski wuczec Kłelka
nadžiju a pscheczje wupraji, so budže nowy kņes farar hromadže
je kwojej mandželškej Kalezjanški farar dom žōrlo žohnowanja
cžinicz. Na to kņes farar Šolcz wotmolwi, so budže w duchu
luboščje w kwojej nowej wožadže škufowacz a so chžyla jemu
nowa wožada tu šamu lubošč a to šame domerjenje wopofajacz,
kať wožada, wot kotrejež je so i cžezke wutrobu dželit. Še
šyukami hudžby Budyškeje regimentškeje kapaly cžah psches wožad-
nej wšy Šešchezny a Nowu Wješ cžehnjesche, kotrejež bēšchtej
cžehne wrota je šerbškim a nēmskim napišmom postajilej. Kalezny
bēchu so pōdla teho i khorhojemi wupyschile. Šara dobry šaczisčez
cžinjesche, so kollatorka kņeni Klugowa, kotraž bē tež na luboščjewe
waschne kņesa fararja a kņeni mandželstu je kwojim šapšchahom
pschijewjecz dała, se kwojej k wōjbu do cžaha šastupi, hdyž tōn
psches kņeži dwōr cžehnjesche, so by kņesa fararja Šolcza na faru
pschewodžala. Na wobšcherym fararim dworje tšy mjes
nēmskim napišmami so wušnamjaze šerbške napišma, wot jeneho
kōbustawa „Šipny“ rjenje napišane: „Witajče wutrobnyje!“, „Wōžo
nutšthōd požohnui!“ a „Šesu, přjedy dži mi tu na jemi!“ kņesa
fararja witachu. Dokelž fararim dwōr njemohł wulku ludowu šyku
wopšchijecz, so šapofasanje na torhosčezju šta. To bē lubošny
napohlad! Šolo wokolo kņesa fararja bē so k wjedženiški cžah a
žyla wožada šestupała, a kromu tuteho kōla jēšni a kōlojēšni
wobrubjachu, mjes tym so bēščaj so do šrijedža šužodnaj
duchownaj, kņes farar Šakub i Wješwaczidla a kņes farar
Šytor a Minakala, šupiloj. Pošlednišchi jako šastawar fararwa
ja cžah wakanzy so na kņesa fararja se kłowami pscheczelného
powitanja wobroczi, na to pošajyo, kať je ja jenotliweho cžlowjeka
pošbēhowaze, hdyž so do domu šastupiwšchi wutrobnyje powita, kať
hijechče šwješelnische ja duchowného, hdyž je jeho nowa wožada
na tak šwješelaze a wutrobne waschne je kłowom a škufkom
witala, kať je to Kalezjanška wožada tutōn džen cžinila. Kņes
farar Šakub mējesche šerbšku rēcž na šaložku kłowow: Bōh žohnui
T wōj nutšthōd! Wšchizy cžahowi wobdželnižy, wōn rēcžesche,
kōžde džecz, dorosčena młodžina, wšchē towarštwu je kwojimi
khorhojemi, jēšni, kōlojēšni, woni šu wšchizy pschischli, so bychy
prajili: Bōh žohnui T wōj nutšthōd! Tak tež lubi pschiwujni,
džecz i šarschej noweho fararja pscheja. Kņesej fararjei Šytorje
kņes farar Šolcz wotmolwi: Kať je so wōn dženža wot kwojeje
lubeje wožadny je šaczuczom dželit: Š domišnje! a kať je tole
šaczuczje bōlošč dželjenja polōžilo a wutrobu pošbēhnylo. Wšchaf
so wōn tam wrēczi, hdyž je jeho kolebta štala, a hdyž je mjes
luby mi pscheczeleni wotrošl. Š pscheczju kņesa fararja Šakuba
kņes farar Šolcz teho runja w šerbškej rēcži pschijetaj, so chžyl
Bōh jemu špōžčicz, so by se žohnowanjom ja kwoju nowu
wožadny byl. Na kōnzu džowka kņenje Klugoweje a tšy hōlčži
Kalezjanškeje šchule rjane k wětowe dary i wotpowjedazej narēcžju
pschepodachu. Š wjedžen na torhosčezju so i šhērlyšchom: „Šchwalče
toh' Kņesa“ šapoczja a so i šhērlyšchom: „Njech Bohu džakuje“
škōnczi. Še wječorných hodžinach k wjedženiška wječec mnoholicžne
blidowe towarštwu šjenocz, pschi cžimž kņesa fararja Šolcza a jeho
kņeni mandželstu i pschijittami i džela k hutyneho, i džela wješeleho
wopšchijeczja šlawjachu.

Fenelon jako dwórski kaplan.

Sako bēsche wuwolany Fenelon hijechče dwórski kaplan fran-
zowskeho krala Ludwiga XIV., njenamaka jenu njeđzelu kral škoro
nikoho ke mšchi, hač šebje šameho a duchowného, hdyž bēsche
i kemschithodženjom kwojeho dwórškeho luda hewat tola špotojom.
„Šcho to rēka?“ woprascha so kral. „Ša šym roššchēricž dal“,
wotmolwi Fenelon, so wascha Maještosčž dženža ke mšchi nje-
pschijedže, so byschče tola wohladali, šchtō dotal pschijedže Bohu
kłuzicz, a šchtō kralej so špodobacz.“

Dalšche dobrowólne dary ja wbohe armeniske šyroty.

Š Butečjanškeje wožadny psches kņesa fararja Šubizu:

R. i R.	10 hr.
M. i B.	10 "
B. i Čž.	3 "

hromadže 23 hr.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džaf.

Šolcz, redaktor.